

תת"ע 10229/02/17 - מואסי ניהאד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 10229-02-17 מדינת ישראל נ' מואסי ניהאד

בפני	כבוד השופט אלכס אחרר
מבקש	מואסי ניהאד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין, שניתן ביום 07.03.2017, בהעדר התייצבות המקש. המסגרת הנורמטיבית בענייננו, מתוחמת בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, אשר מאפשר לדון נאשם בהיעדר התייצבות מטעמו וקובע חזקה כי אם הנאשם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר.

240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(הוראת
שעה)
תש"ס-2000
(תיקון מס'
46)
תשס"ו-2005

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם) וזאת בהתאם לסעיפים 130(ח) ו-130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן - "החוק"), הדנים בבקשת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, המתווים את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין.

סעיף 130(ח) לחוק קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע לעניין זה כדלהלן:

"בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

כמו כן, נקבע כי משלא מתייצב הנאשם לדיון אליו זומן כדין וכשאינו בידו שום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, אין הוא יכול להלין אלא על עצמו, (ראו רע"פ 2586/10 אלי אסולין נ' מדינת ישראל פס"ד מיום 21.4.2010, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

זאת ועוד, כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל התייחס לסוגייה בקובעו כי:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי ... מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו...".

בעפ (י-ם) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל, נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה וקבע:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט...".

בענייננו, המבקש הוזמן לשיבת ההקראה כדין. אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" ופסק הדין עצמו אשר כאמור ניתן בהעדר התייצבות המבקש, הומצא אף הוא לאותה הכתובת אליה נשלח הזימון לשיבת ההקראה ונמסר לנמען כדין ביום 22.04.2017. בפסיקה נקבע לא אחת כי, בנסיבות אלה ולאור סוג העבירה, יש לראות בהזמנה כזימון כדין.

פסק הדין, הומצא למבקש ביום 22.04.2017, המבקש לא רק שלא טרח לקיימו אלא מצא לנכון, ללא כל הצדק סביר, להגיש את בקשתו הנוכחית בשיהוי ניכר וללא עמדת המשיבה כמתחייב בסעיף 130(ח) סייפא לחסד"פ ומבלי שיצרף לבקשה הנוכחית, בקשה להארכת מועד כנדרש על פי הוראות החוק.

על כן, אך בשל טעם זה, יש לדחות את הבקשה.

במסגרת פסק דין שניתן בעפ"ת 33128-12-15 רביע מירם נ' מדינת ישראל, (בית משפט מחוזי נצרת מיום 24.02.2016), התייחס כב' השופט סאב דבור לתופעה הנפוצה לפיה מוגשות בקשות לביטול פסקי דין, או לחילופין ערעורים לערכאת הערעור, בשיהוי ניכר, כדלהלן :

"בשולי פסק הדין אציין כי לא ניתן להתעלם מהתופעה הנפוצה לפיה מערערים/מבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הודעת ערעור, אך לאחר שנודע להם על שלילת רישיון נהיגה ו/או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. תופעה זו הינה פסולה ושורשיה יונקים מתוך רצון של אותם מערערים/נהגים לחלץ את עצמם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה ברי, כי אין עניין לנו בטענות שמקורן בפסק הדין עצמו או בהליך התעבורתי העומד בבסיס צבירת הנקודות".

מעבר לאמור לעיל ואף לגופו של עניין, המבקש לא טען במסגרת בקשתו כי המען אליו נשלח הזימון, אינו מענו ועל כן ניתן לקבוע כי לא נפל פגם כלשהו בזימונו של המבקש לדין ומכאן יש לבדוק את סיכויי ההגנה וכן האם הותרת פסק הדין על כנו יגרום לעיוות דין למבקש.

המבקש טען, באופן כללי כי הוא לא נהג ברכב במועד ביצוע העבירה, אולם לא טרח לציין את זהות הנהג וזאת מקום בו לא טען שהרכב אינו בבעלותו, (בנסיבות העניין ועכולה מהאמור בפקודת התעבורה, ניתן להרשיע את המבקש בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, מכוח חזרת הבעלות).

באשר לעיוות הדין, לאחר עיון בנימוקיו הבקשה, לא שוכנעתי כי הותרת פסק הדין על כנו יגרום למבקש עיוות דין וזאת על אחת כמה וכמה, מקום בו לא העלה המבקש טענה כלשהי ביחס לענישה אשר הולטה עליו במסגרת גזר הדין.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מהנימוקים שמניתי לעיל ועל רקע השיהוי הנעוץ בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין ומבלי שצורפה לה בקשה מתאימה להארכת מועד, בהעדר התייחסות מהותית לסיכויי ההגנה וכן לאחר ששוכנעתי כי לא

נגרם עיוות דין למבקש ככל שפסק הדין ייותר על כנו, אני מורה על דחיית הבקשה.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ח, 25 ספטמבר 2017, בהעדר
הצדדים.